

折言不为妄⁴

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โอรส!

ฉางโหวลวี่เยวี่ 长沟落月 เทียบ
ลู่ผิงฮวา เป่า

คำนำ

ความรักของ 'เจียนเหยียน' กับ 'สวีจิ้งเซวียน' ยังคงไม่ราบรื่น เมื่อขุนนางเผ่าอย่าง 'โจวหยวนเจิ้ง' ยังเรื่องอำนาจในราชสำนัก สวีจิ้งเซวียนต้องใช้สารพัดเล่ห์กลเพื่อรับมือกับอีกฝ่าย กระทั่งทำให้ตนเองป่วยเพื่อลงงานก็ต้องทำ

ทว่าในช่วงเวลานี้เจียนเหยียนกลับไม่อยากเป็นภาระของสวีจิ้งเซวียน หากนางหนีไปจากเมืองหลวงได้ก่อน อย่างน้อยๆ สวีจิ้งเซวียนก็น่าจะเหลือทางรอดได้ นางย่อมคิดไม่ถึงว่า 'ผู้หวังดี' ที่ยื่นมือมาช่วยเหลือ กลับสร้างเรื่องให้นางอีกจนได้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวของการเปิดเผยความลับสำคัญที่จะมาเปลี่ยนชีวิตของเจียนเหยียนอีกด้วย!

ความลับของเจียนเหยียนที่ว่าเป็นเรื่องใดกันแล้วสวีจิ้งเซวียนจะเอาชนะหรือพลาดทำให้กับโจวหยวนเจิ้งกันแน่ ความรักของพระเอกนางเอกเราจะถึงคราวเห็นฟ้าแจ่มใสเสียทีหรือไม่ ไปติดตามกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"เลิกร้องได้แล้ว"

เจียนเหยียนไหนเลยจะสนใจเขา กลับกันนางยังร้องไห้เสียงดังกว่าเดิม
อีกสองส่วน

สวีจิ้งเซวียนถอนหายใจ ยกตัวนางจากตักตนเองขึ้นมาตระกองกอด
ไว้แทน พร้อมยกมือขึ้นเช็ดน้ำตานาง ทอดเสียงอ่อนโยนเอ่ยปลอบนาง
"ไม่ต้องร้องแล้ว เป็นความผิดของข้าทั้งหมดดีหรือไม่"

เจียนเหยียนได้คืบจะเอาศอก สะอึกสะอื้นเอ่ย "เดิมก็เป็น...ความผิด
ของท่านทั้งหมดอยู่แล้ว!"

"ได้ๆ เป็นความผิดของข้าทั้งนั้น" สวีจิ้งเซวียนยิ้มชมขึ้นอย่างสนใจ
ในใจคิดแต่ว่า...ดูท่าวันหน้าสาวน้อยผู้นี้จะต้องเป็นพวกชอบวางอำนาจ
อย่างแน่นอน

แต่เมื่อเห็นสภาพร้องไห้จนจมูกแดงกำของนางในตอนนี้ ในใจเขาก็
คิดต่อว่า ให้ชอบวางอำนาจก็ไม่เห็นเป็นไร ยอมๆ นางไปก็พอแล้ว

แนะนำตัวละคร

- * เจียนเหยียน บุตรสาวตระกูลพ่อค้า วิญญาณมาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าจอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน
- * สวีจิ้งเซวียน คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้าวหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรึม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง
- * เนียซิงเหนียง ภรรยาเอกของเจิ้งกั๋วกิง เหม่ห่างกับสามี เรื่องในจวนก็มอบให้อู๋ตูแล
- * เว่ยหม่วหม่ว ป่าวรับใช้คนสนิทของเนียซิงเหนียง ซื่อสัตย์ภักดีกับนายของตน ไม่ชอบหวั่นอี้เหนียง
- * หลี่เนี่ยนหลัน บุตรสาวของเจิ้งกั๋วกิง เกิดจากอนุ มั้วกวางท่าที่สูงส่ง เกลียดชังเจียนเหยียน
- * หลี่ซิน บุตรชายของเนียซิงเหนียง เป็นผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์กั๋วกิง แต่ถูกเลี้ยงดูมาให้อ่อนแอหวาดกลัวคน
- * หวั่นอี้เหนียง มารดาของหลี่เนี่ยนอี้และหลี่เนี่ยนหลัน ดูแลงานในจวน ทำตัวประหนึ่งภรรยาเอก

74

ยามดึกสงัด เจียนเขียนอาศัยแสงเทียนอ่อนสลัวภายในห้อง
อ่านจดหมายที่เส้นชั้วเขียนให้นาง

เส้นชั้วเก่งเรื่องอ่านใจคน ดังนั้นเขาจึงบอกชั้วก่อนในช่วงต้นของ
จดหมายว่าหอสุราษฎร์เป็นกิจการของเขา วันนั้นเขาเห็นว่าสถานการณ์
ดูมืดบดเลยสั่งให้คนรับใช้ไปขอความช่วยเหลือจากสวี่จั้งเซวี่ยนทันที
ทำเช่นนั้นประการแรกบ่งบอกได้ว่าเขาไม่มีเจตนาร้าย ทั้งยังคิดเพื่อ
เจียนเขียน ประการที่สองก็สามารถทำให้เจียนเขียนเชื่อใจเรื่องที่เขา
จะพูดต่อไปนี้ได้มากที่สุด

และเรื่องที่เขาพูดต่อจากนั้นก็ล้วนเป็นเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นใน
ราชสำนักช่วงนี้

คนที่ทำการค้าในระดับของเส้นชั้วย่อมต้องคอยจับตาดูเหตุการณ์
ในราชสำนักอยู่แล้ว

ตามที่เส้นข้าวบอก เมื่อต้นปีทางซีหนานเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งผิงอ๋อง
 อ่องต่างแดนที่ประจำการที่ซีเป่ย์มีท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือ คอยก่อเรื่อง
 ไม่หยุด ภายในราชสำนักจึงแตกเสียงเป็นฝ่ายสนับสนุนให้ทำศึกและ
 ฝ่ายสนับสนุนให้ตั้งตัวมาเป็นพวก ไม่อาจหาข้อสรุปได้ ส่วนโจวหยวนเจิ้ง
 ก็อาศัยโอกาสนี้ฉวยฎีกาให้ฮ่องเต้ส่งตัวขุนนางใหญ่ผู้หนึ่งไปประกาศ
 อภัยโทษที่ซีเป่ย์

ตอนที่เจียนเหยียนอ่านมาถึงประโยคนี้หัวใจก็บีบรัดแน่น และไม่ผิด
 จากที่คาด เส้นข้าวกล่าวตามมว่าขุนนางใหญ่ที่โจวหยวนเจิ้งเสนอขึ้นมา
 คือสวีจิ้งเซวียนรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมปกครอง เพียงแต่ข้อเสนอนี้
 ถูกฮ่องเต้ปฏิเสธไป แล้วส่งขุนนางใหญ่อีกคนไปประกาศอภัยโทษที่ซีเป่ย์
 แทน แต่โจวหยวนเจิ้งก็ยังไม่ยอมตัดใจ เสนอชื่อสวีจิ้งเซวียนไปพลอบขวัฏ
 ราษฎรที่ซีหนานต่อ

ที่เส้นข้าวเล่ามาในจดหมายคือเขาเดาว่าที่โจวหยวนเจิ้งวางแผน
 สาราพัดให้สวีจิ้งเซวียนออกไปจากเมืองหลวง ย่อมเป็นเพราะพอสวีจิ้งเซวียน
 ออกไปจากเมืองหลวง ก็จะไม่มีใครคอยคุ้มครองเจียนเหยียนได้อีก แต่
 ที่สำคัญที่สุดคือขอแค่สวีจิ้งเซวียนออกไปจากเมืองหลวง โจวหยวนเจิ้งก็
 สามารถส่งคนไปดักเล่นงานอีกฝ่ายระหว่างทางได้ ภายหลังค่อยหาข้ออ้าง
 อุบัติเหตุอะไรสักอย่างก็พอ ผู้อื่นอย่างมากที่สุดก็แค่พูดอย่างเสียตายว่า
 สวีจิ้งเซวียนตายไปตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่มีทางคิดไปถึงว่ามีคนเล่นลูกไม่
 อยู่เบื้องหลัง!

จากนั้นเส้นข้าวกับบอกตรงๆ ว่าแม้ตนเองจะเข้าใจความริ้นใจของ
 สวีจิ้งเซวียนที่อยากจะโค่นโจวหยวนเจิ้งโดยเร็ว แต่โจวหยวนเจิ้งเป็นคน
 เจ้าเล่ห์ ทั้งยังใช้ชีวิตอยู่ในราชสำนักมาหลายปี รากฐานอำนาจซับซ้อน

เกรงว่าในเวลานั้นๆ จะเป็นเรื่องที่ลำบากมาก ข้าตอนนี้เบื่องหลัง
โจวหยวนเจิ้งยังมีหนึ่งห้องอยู่อีกคน ทว่าสวีจิงเซวียนกลับเป็นขุนนาง
สันโดษ ถ้าเกิดเขาคิดโค่นล้มโจวหยวนเจิ้งย่อมต้องไปพึ่งพาฝั่งเหลียงอ่อง
แต่จากที่เส้นหัวรูดมา ฮองเต๋องคืบปัจจุบันซึ่งซิงการเล่นพรรคเล่นพวก หลายปี
มานี้ที่สนับสนุนสวีจิงเซวียนมาโดยตลอดก็มีสาเหตุจากการที่เขาเป็น
ขุนนางสันโดษโดยตรง ถ้าเกิดเขาเข้าไปมีส่วนในการแย่งชิงตำแหน่ง
รัชทายาทขององค์ชายทั้งสองพระองค์ ฮองเต๋องจะมองสวีจิงเซวียนอย่างไร
คนที่ตอนแรกพระองค์สนับสนุนขึ้นมาเพราะอยากใช้เขามาถ่วงดุล
พรรคพวกอื่นๆ เช่นนี้ นี่ก็ไม่ถึงว่าสุดท้ายคนผู้นี้กลับถล่มตัวลึก กลายเป็น
เป็นหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นเช่นกัน ฮองเต๋องจะต้องไม่ปล่อยสวีจิงเซวียนไป
ง่ายๆ แน่แน่นอน ถึงเวลานั้นยังมีโจวหยวนเจิ้งคอยยุ่งอยู่ด้านข้างไม่หยุด
เกรงว่าสถานการณ์ของสวีจิงเซวียนจะร้ายมากกว่าดี ดังนั้นแผนการ
ในตอนนี้นักคิดอยากช่วยสวีจิงเซวียนก็มีอยู่วิธีการเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ
ให้เจียนเหยียนออกไปจากที่นี่

ขอเพียงเจียนเหยียนจากไป ประการแรก ระหว่างโจวหยวนเจิ้งกับ
สวีจิงเซวียนก็จะมีอะไรให้แย่งชิงกันอีก ดังคำที่ว่า 'ไม่มีศัตรูถาวร'
คนฉลาดอย่างโจวหยวนเจิ้งไม่จำเป็นต้องสู้กับสวีจิงเซวียนต่อไป
อย่างน้อยในเวลานั้นๆ เปลือกนอกก็จะเป็นเช่นนั้น ส่วนประการที่สอง
ขอเพียงเจียนเหยียนจากไป สวีจิงเซวียนก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนคิด
โค่นล้มโจวหยวนเจิ้งในระยะเวลาสั้นๆ จนต้องไปเข้าพวกกับเหลียงอ่อง
เขาสามารถค่อยเป็นค่อยไป รักษาสถานะขุนนางสันโดษของเขาได้ตามเดิม
หลังผ่านไปเช่นนี้หลายปี เขาย่อมประสบความสำเร็จในหกกรม ถึงเวลานั้น
สามารถใช้อำนาจรุดต่อกรกับอำนาจสภาได้ บางทีโจวหยวนเจิ้งอาจ

ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของสวีจิ้งเซวียนอีก

สุดท้ายเส้นชัยบอกออกมาตามตรงว่าความจริงสวีจิ้งเซวียนจะอยู่หรือตาย คนนอกอย่างเขาไม่สนใจสักนิด แต่ที่ตอนนี้เขามาพูดเรื่องพวกนี้กับเจียนเหยียน นั้นเป็นเพราะว่าเขาเป็นห่วงนาง

นับตั้งแต่พบกันที่สวนดอกท้อเขาก็เริ่มสนใจนาง ภายหลังเมื่อได้พบกันที่วัดอวิหวงก็ยิ่งใส่ใจนางมากกว่าเดิม ดังนั้นจึงไม่หวังเห็นนางกลายเป็นเหมือนนกของโจวหยวนเจิ้ง เพราะช่วงหลายปีมานี้เขาคบค้าสมาคมกับโจวหยวนเจิ้ง เข้าใจดีว่าโจวหยวนเจิ้งเป็นคนโหดเหี้ยมโหดมากเพียงไร หากเจียนเหยียนถูกอีกฝ่ายกักขังไปตลอดชีวิต นั่นจะเป็นเรื่องเศร้าทั้งชีวิตของนาง เส้นชัยสารภาพตามตรงว่าเขาต้องดาเจียนเหยียน หวังว่านางจะมอบโอกาสให้ตนเองได้ แต่เขาจะไม่มีวันบังคับอะไรนางอย่างแน่นอน กลับกันเขาจะส่งนางออกไปจากสถานที่แยแ่แห่งนี้ก่อน หวังว่านางจะไวใจเขาได้

ย่อหน้าสุดท้ายของจดหมายเขียนไว้ว่าเขาสืบมาแล้วว่าช่วงเทศกาลซังหยวน* ในวันที่สิบถึงยี่สิบเดือนหนึ่ง ชุณนางทุกคนจะได้หยุดพัก และโจวหยวนเจิ้งก็จะอาศัยโอกาสนี้กลับบ้านเกิดไปเช่นไหว้บรรพบุรุษ ถ้าเกิดเจียนเหยียนคิดจากไป ไม่มีอะไรดีไปกว่าขออ้างออกไปชมโคมที่เมืองหลวงในวันเทศกาลซังหยวนเพื่อจะได้ออกไปจากจวนสกุลสวีถึงเวลานั้นเขาจะจัดเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย รับรองว่าจะพาตัวเจียนเหยียนออกจากเมืองหลวงอย่างแนบเนียน ไม่ให้มีผู้ได้รับรู้ทั้งนั้น

* เทศกาลซังหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจึงเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลซังหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางราช

หลังเจียนเหียนอ่านจดหมายจบก็จ่อกระดาษบางๆ สองแผ่นนี้
ไปบนเปลวเทียน

เปลวไฟลามเลียขึ้นมาทันที ภายได้แสงไฟสามารถมองเห็นสีหน้า
นั่งสงบของเจียนเหียนได้

นางมองดูกระดาษจดหมายสองแผ่นนี้เผาไหม้เป็นถ้ำถ่านลงบนโต๊ะ
เงิบๆ ตอนที่ใกล้จะกลืนกินจนหมดนางก็โยนลงไปบนกระดาษถ่านข้างทำ
ก้มหน้ามองเปลวเพลิงเปลี่ยนไปอ่อนแรงลงช้าๆ จนกระทั่งมอดไหม้ไป
จนสิ้น ไม่เหลือเปลวเพลิงอยู่อีก นางจึงหันตัวกลับขึ้นไปนอนบนเตียง

ความจริงหลายวันมานี้ นางก็กำลังคิดถึงเรื่องที่เส้นขั้วเขียนมาใน
จดหมายเช่นกัน

นางรู้ว่าตอนนี้สวีจิ้งเซวียนลำบากอย่างไร แล้วก็รู้ว่าการที่ตนเอง
รั้งอยู่ที่นี่จะเป็นตัวถ่วงของสวีจิ้งเซวียน นางเองก็เคยคิดจากไป หาสถานที่
ปลอดภัยสักแห่งซ่อนตัวอยู่สักระยะ ทำเช่นนั้นอย่างน้อยก็แย่งชิงเวลา
มาให้สวีจิ้งเซวียนได้บ้าง ไม่ต้องร้อนใจจะต้องโค่นล้มโจวหยวนเจิ้งให้ได้
ก่อนเดือนสี่อีก

บังเอิญที่เส้นขั้วส่งจดหมายเช่นนี้มาในเวลาดี

เดิมทีเจียนเหียนไม่ค่อยเชื่อใจเส้นขั้วนัก ด้วยรู้สึกว่ามันเสีย
กะล่อนปลิ้นปล้อนเกินไป แต่ตอนนี้ นอกจากเชื่อเขาแล้ว ดูเหมือนนาง
จะไม่เหลือตัวเลือกอื่นได้อีก

นางไม่อาจกลายเป็นภาระของสวีจิ้งเซวียน

หิมะตกลงมาเงิบๆ ตลอดทั้งคืน

วันที่สิบสี่เดือนหนึ่ง หลังเจียนเหียนกินอาหารกลางวันเสร็จก็ให้

ชื่อเยวียไปเชิญสวีเมี่ยวจินมาพูดคุยด้วย

แม้หิมะข้างนอกจะหยุดตกแล้ว แต่ลมกลับพัดแรงขึ้นเรื่อยๆ เวลาโดนตัวคนก็ประหนึ่งสามารถแซ่แซ่คนให้กลายเป็นแท่งน้ำแข็งได้ทั้งเป็น

หลังสวีเมี่ยวจินเดินเข้ามาในห้องรองฝั่งตะวันออก เจียนเหยียนก็รีบเรียกนางให้มานั่งบนตั่งตัวใหญ่ข้างหน้าต่าง จากนั้นก็สั่งให้ชื่อเยวียไปหยิบเตาอุ่นเท้า* มาวางไว้ใต้เท้าสวีเมี่ยวจิน มอบความอบอุ่นให้แก่นาง

สวีเมี่ยวจินเห็นเจียนเหยียนถือสะดึงอันเล็กอยู่ในมือ บนฝ่าต่วนสีเขียวเข้มพอเห็นลายปักคร่ำๆ เป็นผีเสื้อสองตัวบินรอบดอกกล้วยไม้

เข็มปักผ้าเรียบบางถูกนางจับไว้ระหว่างนิ้ว เส้นด้ายสีเหลืองดอกซึ่งถูกปล่อยยาวออกมา ใช้เวลาเพียงไม่นานเกสรดอกกล้วยไม้ก็ปักเสร็จ จากนั้นก็เป็นไปไม้เรียวยาวสีเขียว ผีเสื้อสองตัววิ่งระบำ

สวีเมี่ยวจินถือถ้วยชาที่ป้อวันยกมาให้ไว้ เอียงศีรษะมองเจียนเหยียนที่ก้มหน้าตั้งใจปักลายผีเสื้อสองตัวบินรอบดอกกล้วยไม้ ก่อนตัดสินใจถาม "พี่เหยียน ท่านปักไปทำอะไรหรือ"

เจียนเหยียนเงยหน้าส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง "ข้าอยากจะทำถุงหอมใบหนึ่ง"

ถุงหอมสีเขียวเข้มเช่นนี้ พี่เหยียนคงไม่ได้ทำไว้ใช้เองสินะ? สวีเมี่ยวจินดื่มชาในถ้วยไปเจี๊ยบๆ พลังคิดในใจว่า ถุงหอมใบนี้คงจะทำให้พี่ใหญ่เป็นแน่

หลังเจียนเหยียนปักไปสักพักก็ดึงผ้าต่วนตำแหน่งที่ย่นให้เรียบอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ก้มหน้าปักต่อ ขณะเดียวกันก็สนทนาเรื่อยเปื่อยกับสวีเมี่ยวจินไปด้วย

สวีเมี่ยวจินรู้ว่านางอยากถามถึงสวีจิ้งเซวียน หลังคิดแล้วก็เอ่ยอย่าง

* เตาอุ่นเท้า คือเตาทองแดงขนาดเล็กสำหรับให้ความอบอุ่นแก่เท้าในวันอากาศหนาว รูปร่างกลมค่อนข้างแบน มีหูหิ้ว บนฝ่ามีรูเล็กๆ จำนวนมาก ข้างในเผาไหม้ถ่าน ชี้อ้อย หรือกลบข้าว

คลุมเครือออกไป "เหมือนช่วงนี้พีใหญ่จะยุ่งมาก ต่อให้เป็นช่วงวันหยุด เทศกาลก็ไม่ได้กลับมา เอาแต่อยู่ที่เมืองหลวง ข้าเองก็ไม่ได้เจอหน้าเขา มาสักระยะแล้ว"

มือที่จับเขมอยู่ชะงักไป จากนั้นสวีเมี่ยวจิ้นก็ได้ยินน้ำเสียงขมฝาดของเจียนเหยียนเอ่ยถามขึ้น "ช่วงนี้เขา...สบายดีหรือไม่"

จะสบายดีได้อย่างไร สวีเมี่ยวจิ้นคิดในใจเงิบๆ โจอวยวนแจ้งผู้ร่ำนี้กำลังวางแผนสารพัด คิดให้เหตุผลเรื่องแผ่นดินไหวที่ซีหนานให้พีใหญ่ออกจากเมืองหลวงไปที่นั่น สุดท้ายพีใหญ่ไร้หนทาง ได้แต่ทำให้ตนเองป่วยหนักมาเป็นข้ออ้างปฏิเสธ

แล้วเขาทำให้ตนเองป่วยหนักได้อย่างไร จากที่จีซังบอก ตอนแรกจุดเตาไฟร้อนๆ หลายเตาวางไว้ในห้อง ส่วนคุณชายนั่งห่มผ้าห่มหนาชั้นอยู่ในนั้นจนเหงื่อออกท่วมตัว ต่อจากนั้นก็เปลี่ยนร่างแช่ในถังน้ำแข็งเป็นเวลานาน เริ่มด้วยร้อนจัดตามด้วยหนาวจัด ข้าไปซ้ำมาเช่นนี้หลายครั้งจะไม่ป่วยหนักได้อย่างไร ดังนั้นภายหลังหมอหลวงจากสำนักหมอหลวงมาดูอาการด้วยตนเอง ยืนยันว่าเขาป่วยเป็นไข้หวัดอย่างหนัก ห้ามออกไปข้างนอกชั่วคราว โจอวยวนแจ้งถึงไม่มีอะไรจะพูดได้อีก

และนี่ก็เป็นเหตุผลว่าเพราะเหตุใดสวีจิงเซวียนถึงไม่ได้กลับมาในช่วงวันหยุดนี้ เกรงว่าตอนนี้เขาคงยังนอนจมอยู่บนเตียงด้วยซ้ำ จะกลับมาได้อย่างไร สวีเมี่ยวจิ้นลอบถอนหายใจ แต่เรื่องเช่นนี้พีใหญ่สั่งห้ามไม่ให้นางบอกเจียนเหยียนเป็นอันขาด เขาเอาแต่กลัวว่าเจียนเหยียนจะเป็นห่วง ดังนั้นสวีเมี่ยวจิ้นจึงได้แต่ตอบไปว่า "ท่านวางใจได้ พีใหญ่ข้าสบายดี"

ยามนี้เจียนเหยียนปักกลีบดอกกล้วยไม้ทั้งหมดเสร็จแล้ว ดังนั้นนาง

จึงดึงผ้าออกจากสะดึง ก่อนเริ่มใช้กรรไกรก้นหน้าตัดทำถุงหอม

ถุงหอมที่ทำออกมาเป็นทรงน้ำเต้า บนผ้าตัวนอกสีเขียวเข้มมี ดอกกล้วยไม้สูงสง่าคู่มือเสื้อสายปัก

เจียนเหียนยกมือขึ้นลูบรอยย่นเล็กๆ บนถุงหอมให้เรียบ จากนั้น ก็เกยหน้าสังข์ชื้อเวียให้น้ำผ้าภาพสระบัวคู่ปลาจีนลี้ที่นางปักเสร็จ ก่อนหน้านี้ออกมา

ชื้อเวียขานรับ หลังจากนั้นไม่นานก็ประคองผ้าภาพสระบัว คู่ปลาจีนลี้ที่พับไว้เรียบร้อยมาตรงหน้าสวี่เมี่ยวจิ้น

เจียนเหียนยื่นถุงหอมทรงน้ำเต้าในมือตนเองออกไปด้วยพร้อมกัน บนใบหน้าประดับรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย "นี่เป็นผ้าสำหรับทำฉากบังลม กับถุงหอมที่ซำรับปากจะปักให้เจ้า ในเมื่อวันนี้เจ้ามาที่นี่ก็เอาทั้งคู่ กลับไปด้วยกันเลยเถอะ ข้าจะได้ไม่ต้องส่งสาวใช้วิ่งไปวิ่งมาอีกรอบ" ป้อวี่ยน ยืนรวบมืออยู่ด้านข้าง ไม่แน่นชุยมาอาจจะมีร่างแนบหูกกับกำแพง พังอยู่จากมุมใดก็ได้ ดังนั้นคำพูดพวกนี้นางจึงไม่ได้เอ่ยชัดเจนเกินไป

สวี่เมี่ยวจิ้นเองก็เข้าใจ ดังนั้นจึงไม่ได้ถามอะไรมากอีก แต่ให้ชิงจู รับถุงหอมกับผ้าภาพสระบัวคู่ปลาจีนลี้ผืนนั้นมาก่อนยิ้มเอ่ย "เช่นนั้นก็ ขอบคุณพี่เหียนมากเจ้าค่ะ"

ทั้งสองคนพูดคุยเรื่อยเปื่อยกันอีกสักพัก เมื่อเห็นท้องฟ้าเริ่มมีดลง สวี่เมี่ยวจิ้นจึงลุกขึ้นขอตัวกลับ

เจียนเหียนเองก็ไม่ได้รังนางไว้ แค่ลุกขึ้นจับมือนางพร้อมเอ่ยเสียงเบา "พวกเจ้าจะต้องดูแลตนเองกันให้ดี เช่นนี้ข้าถึงจะวางใจลงได้"

คำว่า 'พวกเจ้า' นี่แน่นอนว่าย่อมรวมสวี่จิ้งเชวี่ยนอยู่ด้วย

สวี่เมี่ยวจิ้นผงกศีรษะแล้วพลิกมือกลับไปกุมมือเจียนเหียนแทน

ก่อนตอบกลับด้วยสีหน้าหนักแน่น "พี่เหียน ข้าเข้าใจเจ้าคะ"

เจียนเหียนจึงไม่ได้พูดอะไรมากอีก แค่กำชับให้ป้อวันเป็นตัวแทน
ตนออกไปส่งสวี่เมี่ยวจินกับสาวใช้ของนาง

รอป้อวันกลับมาเจียนเหียนก็สั่งนางต่อว่า "รบกวนเจ้ากับซุยมามา
ไปหามารดาข้าสักหน บอกว่าระยะนี้ข้าอยู่ภายในจวนจนเบื่อแล้ว พรงี้
เป็นงานเทศกาลซึ่งหยวนได้ยินมาว่าในเมืองหลวงจะมีการจุดดอกไม้ไฟ
สวยๆ ข้าอยากพาพวกเจ้าไปเดินเล่นชมดูด้วยกัน ดังนั้นจึงให้พวกเจ้า
ไปบอกกับนางสักคำ"

ป้อวันรับปากก่อนออกไปกับซุยมามา

หลังจากทั้งสองคนออกไป เจียนเหียนก็กระซิบบอกชื่อเว่ย
ถึงแผนการที่จะไปจากที่นี่ในวันพรงี้ กำชับให้วันพรงี้นางจะต้อง
ตามติดตนเองอยู่ตลอดเวลา

ชื่อเว่ยตกใจมากใหญ่ นางอยากจะพูดบางอย่างแต่สุดท้ายก็ไม่ได้
พูดอะไรทั้งนั้น แค่ถามเสียงเบากลับว่า "ให้باءเก็บของอะไรพกตัวติดไป
ด้วยหรือไม่เจ้าคะ"

เจียนเหียนส่ายหน้า ในน้ำเสียงมีความเหงาหงอยนิดๆ "ไม่จำเป็น
ต้องเอาอะไรไปทั้งนั้น แค่พวกเราสองคนออกไปจากที่นี่ก็พอ"

วันที่ไปเว่ยแต่งงานนางได้มอบตัวเงินกับเงินทองที่เก็บสะสมมาได้
ในระยะนี้ให้อีกฝ่ายสบโอกาสเอาออกไปก่อนล่วงหน้าแล้ว

สถานการณ์อย่างในตอนนี้ คนที่โจวหยวนเจี๋ยส่งมาอยู่ข้างกาย
ตนเองตลอดเวลา ตัวเงินกับเงินเหล่านั้นเอาไว้กับไปเว่ยยอมปลดปล่อย
กว่าเก็บไว้กับตนเอง รอออกไปข้างนอกได้เมื่อไร ไปเว่ยยอมหาโอกาส
มารวมตัวกับพวกนางอยู่แล้ว

แม้เส้นชัยบอกว่าเขาจะช่วยนางออกไปจากเมืองหลวง แต่นางไม่คิดอยากไปอยู่ในสถานที่ที่เส้นชัยเตรียมการไว้ให้ ใครจะไปรู้ว่าเส้นชัยเป็นคนอย่างไรกันแน่ ใครจะไปรู้อีกว่าที่เขาทำเช่นนั้นความจริงมีเจตนาใดกันแน่ นางต้องการให้เส้นชัยช่วยนางออกไปจากเมืองหลวงได้ก็พอ หลังจากนั้นนางย่อมมีสถานที่ที่ตนเองอยากไป

คืนเทศกาลซั้งหยวนในเมืองหลวง แสงโคมเจิดจรัสพร่างพราย ตั้งแต่ณัฏพเนจรไปถึงคุณหนูในห่องหอต่างเดินขวิกไขว้ไปมา เป็นภาพอันครื้นเครงมั่งคั่งที่ไม่อาจพรรณนาได้หมด

เจียนเหยียนพาซื้อเยวียเดินไปท่ามกลางกลุ่มคนซำๆ ที่ด้านหลังมีป้อมวิ้นกับซุยมามาเดินตามมาอย่างไม่คลาดสายตา

เจียนเหยียนเองก็ไม่ได้สนใจพวกนางสองคน เวลาเจอแผงขายของที่น่าสนใจก็จะหยุดลง แล้วซื้อของเล่นแปลกใหม่ที่น่าสนใจตามใจชอบ

ดังนั้นเพียงไม่นานในมือนางก็ถือโคมกลมลายปักดวงหนึ่ง ส่วนในมือซื้อเยวียถือโคมดอกบัว ในอ้อมกอดยังหอบของเล่นจุกจิกเอาไว้จำนวนมาก

เมื่อมองไปเห็นว่าที่ด้านหน้ามีแผงขายหน้ากากอยู่ เจียนเหยียนก็เดินเข้าไปเลือกดูก่อนเลือกหน้ากากมาได้สองอัน หลังนางบอกให้ซื้อเยวียจ่ายเงินก็หยิบหน้ากากอันหนึ่งสวมลงบนหน้าอีกฝ่าย ส่วนตนเองก็สวมอีกอันที่เหลืออยู่

ตอนนี้บนถนนมีคนสวมหน้ากากอยู่มาก ผู้คนเดินสวนกันไปมา ยากจะแยกแยะได้ว่าใครเป็นใคร

ยามนั้นเองป้อมวิ้นเดินขึ้นหน้ามาหยุดตรงหน้าเจียนเหยียน ก่อนเอ่ย

ด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ที่นี่มีคนพลุกพล่าน มีผู้คนอยู่ทุกประเภท ถ้าเกิดคุณหนูเผลอเดินพลัดหลงไปย่อมเป็นอันตรายอย่างมาก ขอให้คุณหนูถอดหน้ากากออกด้วยเจ้าค่ะ" แม้สีหน้านางจะดูอบอุ่น แต่น้ำเสียงกลับไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว กลับมีเจตนาเชิงสั่งเผงอยู่หลายส่วน

เจียนเหยียนเงยหน้ามองป้อวัน

ป้อวันไม่ได้เก็บสายตากลับ แค่มองสบตานางนิ่งๆ ตามเดิม

มุมปากภายใต้หน้ากากหยักยกขึ้นน้อยๆ หลายวันมานี้เจียนเหยียนรู้สึกมาโดยตลอดว่าแม้ซุยมามาจะทำอะไรบูมบ่ามหนุนหัน แต่ความจริงคนเช่นนี้ควบคุมได้ง่ายที่สุด แต่อย่างป้อวันที่วันๆ ไม่พูดไม่จา ในใจคิดอะไรอยู่ก็ดูไม่ออก นี่ต่างหากถึงจะควบคุมได้ยากที่สุด

และก็เป็นไปดังคาด คืบนี้หลังซุยมามาถูกนางกับซือเยวี่พาเดินกลับไปกลับมาในหมู่คนจำนวนมากสักพักก็มันงแยกทิศทางไม่ถูกบ้างแล้ว แต่ป้อวันผู้นี้กลับเดินติดตามอยู่ข้างกายนางได้อย่างใจเย็น สายตาไม่เคยหลุดจากตัวนางไปสักครั้ง ตอนนีพอเห็นนางสวมหน้ากากยังก้าวขึ้นมาพูดเช่นนี้กับนางโดยตรงอีก

ดังนั้นเจียนเหยียนจึงถอดหน้ากากออกอย่างว่าง่าย จากนั้นก็ยื่นหน้ากากให้ป้อวันเสียเลยพร้อมยิ้มเอ่ย "ได้ เช่นนั้นข้าไม่ใส่แล้ว ยกให้เจ้าแทนแล้วกัน"

ป้อวันรับหน้ากากมาแล้วย่อกายลงเอ่ย "ขอบคุณเจ้าค่ะ"

เจียนเหยียนเองก็ไม่ได้สนใจป้อวันอีก หันตัวกลับดึงตัวซือเยวี่เดินเล่นต่อไปแทน

ในตรอกเล็กด้านหน้าทางขวามีเพิงขายอาหารเล็กๆ อยู่เพิงหนึ่ง ขายอาหารพวกแบ่งใส่ รากบัวเชื่อมน้ำผึ้งดอกกุ้ยกับบัวลอยใส่กุหลาบ

เจียนเหยียนเห็นแล้วก็ดึงตัวซือเยวี่เดินเข้าไป หลังสิ่งทุกอย่างมากับบอกให้ซือเยวี่ ป้อวีน กับซุยมามามากินด้วยกัน

เดินมานานเพียงนี้ซุยมามาเองก็หิวแล้ว นางเอ่ยขอบคุณเจียนเหยียนก่อนตั้งใจจะนั่งกินที่โต๊ะ แต่ป้อวีนกลับเอ่ยปรามนางเสียงดุดัน "ซุยมามา!"

เจียนเหยียนจึงยิ้มเอ่ย "อะไรกัน เจ้ากลัวว่าข้าจะนัดแนะกับเจ้าแกล่ร้านให้ใส่ผงยาสลบลงในอาหาร ทำให้พวกเจ้าสลบ จากนั้นสบโอกาสหนีไปหรือไร"

"คุณหนูล้อเล่นแล้ว" ป้อวีนมีสีหน้านิ่งสงบ น้ำเสียงยิ่งเรียบเฉย "บ่าวแค่รู้สึกว่าคุณเป็นเจ้านาย พวกเราเป็นบ่าว จะมานั่งด้วยกันกับท่านได้อย่างไร"

เจียนเหยียนยิ้มน้อยๆ ไม่ไปสนใจนางอีก แค้นลงที่โต๊ะกับซือเยวี่รอเจ้าแกล่วางอาหารลงบนโต๊ะ พวกนางก็กินกันไปพูดคุยเรื่อยเปื่อยกันไป มีแต่เสียงหัวเราะไม่ขาดสาย

ซุยมามาเห็นดังนั้นก็ชำเลื่องมองป้อวีนไปหน ในแวตามีความไม่พอใจแฝงอยู่อย่างช่วยไม่ได้

คุณหนูกับสาวใช้ผู้นั้นนั่งกินด้วยกันอย่างหอมหวานเช่นนี้ พวกนางสองคนกลับยื่นกินลมหนาวอยู่ตรงนี้จะระมัดระวังตัวเช่นนี้ไปเพื่ออันใดกันก็แค่เด็กสาวอ่อนแอผู้หนึ่ง ยังจะกลัวนางวิ่งหนีไปจริงๆ หรือไร จะวิ่งหนีไปที่ใดได้เล่า!

ป้อวีนกลับไม่สนใจซุยมามา เอาแต่จับตามองคนที่เพิงขายอาหารแห่งนี้อย่างระมัดระวังเท่านั้น

เจ้าแกล่ยอมยุ่งอยู่ตลอดเวลา หญิงสาวที่คอยช่วยอยู่หน้าจะเป็นภรรยาของเขา นอกจากนี้ก็มีแค่ลูกค้าที่นั่งอยู่ที่โต๊ะอีกสามตัวเท่านั้น

เพียงแต่พอมองไปลูกค้าเหล่านี้ก็เอาแต่ก้มหน้ากินอาหารตรงหน้าตนเอง ไม่มีใครสนใจมองมาทางเจียนเหียนสักคน ข้าดูจากเสื้อผ้าที่คนเหล่านี้สวมใส่ก็มีแต่ชาวบ้านธรรมดาทั้งนั้น

ดังนั้นป้อวันจึงวางใจลงบ้าง เก็บสายตากลับมาสนใจจับตาดูเจียนเหียนเท่านั้น

และในตอนนี้นางมองสำรวจคนอื่นๆ ในเพิงขายอาหาร เจียนเหียนก็ใช้ปลายหางตามองสำรวจคนเหล่านี้เงียบๆ เช่นกัน ถัดจากนั้นนางก็ได้เห็นเส้นจัน

นางเคยเจอเส้นจันอยู่สองครั้ง ครั้งหนึ่งภายในวัดอวิหัง อีกครั้งที่ร้านค้าขายของเส้นข้าว และตอนที่อยู่ในวัดอวิหังเส้นจันเคยบีบคอไปเวยด้วย ดังนั้นต่อให้เขาจะหน้าตาธรรมดา โยนไปอยู่ในกลุ่มคนก็ไม่มีทางสนใจมองเป็นพิเศษ แต่เจียนเหียนก็ยังจำเขาได้อยู่ดี

ตอนนี้เส้นจันสวมชุดผ้าปานกลางเก่ากลางใหม่ เอาแต่ก้มหน้าก้มตากินบัวลอยใส่กุหลาบตรงหน้าเหมือนไม่รู้จักเจียนเหียน และรอหลังกินเสร็จเขาก็เรียกเถ้าแก่มาเก็บเงิน จากนั้นเดินกลับออกไปนอกตรอก ตอนที่เดินผ่านเจียนเหียนสายตาไม่วอกแวกเลยด้วยซ้ำ

แต่เจียนเหียนกลับรู้สึกสบายใจขึ้นมา

ตลอดทั้งคืนนี้นางไม่เห็นตัวเส้นข้าวเลยสักครั้ง ตอนที่กำลังไม่รู้ว่าจะทำอะไร กลับได้เห็นเส้นจันที่นี้เข้ากะทันหัน

คิดว่าตอนนี้เส้นจันจะต้องไปบอกเส้นข้าวเรื่องที่น่าอยู่ที่นี่อย่างแน่นอน

ดังนั้นหลังเจียนเหียนกับซือเยวียกินอาหารตรงหน้าเสร็จก็เรียกเถ้าแก่มาเก็บเงินเช่นกัน จากนั้นนางก็ยกโคมกลมลายปักที่วางไว้บนโต๊ะขึ้นมา พร้อมจับมือซือเยวียเอ่ยเสียงเบา "พวกเราไปกันเถอะ"

หลังออกมาจากตรอกก็มองเห็นเส้นจันที่ยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน คล้ายสัมผัสได้ว่าพวกนางออกมากันแล้ว เส้นจันจึงขยับตัวเดินไปข้างหน้า เจียนเหียนเห็นดังนั้นจึงเดินตามหลังเขาไปเช่นกัน

หลังเดินเช่นนี้ไปสักระยะหนึ่ง ผู้คนรอบข้างก็เริ่มบางตาลงเรื่อยๆ จนกระทั่งภายหลังเหลือแค่ต้นไม้อยู่รอบด้านไม่เห็นเงาของใครสักคนอีก

ป้อวินรู้สึกหวาดระแวงขึ้นมาทันทีรีบเดินสองก้าวไปขวางตรงหน้า เจียนเหียนแล้วเอ่ยเสียงเบา "เชิญคุณหนูเดินย้อนกลับไปด้วยเจ้าค่ะ"

เจียนเหียนเงยหน้ามองนางอย่างไม่พอใจ

ป้อวินกลับยืนกราน "ตึกแล้ว คุณหนูควรกลับไปได้แล้วเจ้าค่ะ"

เจียนเหียนมึนปาก ชื่อเยวี่ที่อยู่ด้านข้างเองก็จับแขนนางแน่น ดวงตาเบิกกว้างพร้อมร่างกายที่สั่นเทาขึ้นมาเล็กน้อย

ในตอนนั้นเองมีคนสองคนเดินออกมาจากเงามืดด้านข้าง

คนที่เดินนำมาสวมชุดคอกลมสีม่วงเข้ม คลุมทับด้วยเสื้อกันลมผ้าแพร สีหยกขอบบุขนสัตว์ รูปโคมหล่อเหลา บุคลิกสง่างาม...เป็นเส้นช้วนั่นเอง ส่วนคนที่ตามมาด้านหลังเขาก็คือเส้นจัน

"คุณหนูเจียน" เสียงของเขากังวานไพเราะดุจอรมนต์ "ไม่ได้พบหน้ากันเสียนาน"

เจียนเหียนนิ่งเงียบเพราะนางไม่รู้ว่าเส้นช้วนกำลังเล่นเงี้ยวอะไรอยู่ เขากล้าปรากฏตัวออกมาต่อหน้าป้อวินกับชวยมามาง่ายๆ เช่นนี้เลยหรือ เหตุใดเขาถึงไม่กลัวว่าวันหน้าป้อวินกับชวยมามาจะชี้ตัวเขา หรือพูดได้ว่าเขาคิดว่าป้อวินกับชวยมามาไม่มีทางชี้ตัวเขาได้ นั่นก็หมายความว่าเขาไม่คิดให้ป้อวินกับชวยมามีชีวิตกลับไปอยู่แล้ว?

หัวใจเจียนเหียนหนักอึ้งขึ้นทีละน้อย

ส่วนป๊อวินก็ก้าวพรวดมาข้างหน้า ใช้ร่างกายบังคับตัวเจียนเหยียนไว้ทันที ก่อนถามอย่างระแวดระวัง "ท่านเป็นใคร"

เส้นขั้วมองประเินป๊อวินไปหน ก่อนแค่นหัวเราะดูแคลนออกมา "ไม่ประเินตนเอง! อย่างเจ้ามีสิทธิ์มาถามว่าข้าเป็นใครด้วยหรือ" จากนั้นก็โบกมือให้เส้นจิ้นที่อยู่ด้านหลัง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นทำให้เจียนเหยียนหน้ามืดตาลายเล็กน้อย

นางรู้ว่าเส้นจิ้นน่าจะเป็นวรยุทธ์ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรวันนั้นที่วัดอวิหังก็เคยเห็นเขาลงมือว่องไวดุจสายฟ้า เคลื่อนที่รวดเร็วมาก แต่นางไม่รู้มาก่อนว่าป๊อวินจะเป็นวรยุทธ์เช่นเดียวกัน!

การต่อสู้ระหว่างสองคนนี้ดูแล้วชวนให้คนตาลายจริงๆ!

แต่เห็นได้ชัดว่าเส้นขั้วไม่ได้พาเส้นจิ้นมาแค่คนเดียว เพราะหลังจากนั้นภายในเงามืดด้านข้างก็มีคนอื่นสืบทอดกว่าคนปรากฏตัวขึ้น ชูยมาถูกคนหนึ่งจับไปลงมือไปด้านหลังอย่างง่ายดาย นางกำลังจะกรี๊ดร้อง แต่ยังไม่ทันเปล่งเสียงออกมา คนคนนั้นก็สับมือเข้าที่ท้ายทอยนาง นางจึงตัวอ่อนทรุดลงไปราวกับดินโคลนเหลวๆ ทันที

ในตอนนั้นเส้นจิ้นเองก็ควบคุมตัวป๊อวินได้แล้ว เขาสับมือลงไปอย่างแรงเช่นเดียวกัน ป๊อวินหมดสติไปทันที

เดิมทีเจียนเหยียนนี้กว่าจะเป็นเรื่องที่ยุ่งยากซับซ้อน สุดท้ายกลับจบลงอย่างง่ายดายหยาบกระด้างทั้งอย่างนี้เสียแล้ว

ถัดจากนั้นเส้นขั้วก็เยื้องย่างมาหานาง

ช่วงเวลานั้นแสงจันทร์ราวกับสายน้ำ พื้นดินคล้ายแอ่งน้ำสว่างไสวกระจ่างใส

ในความสับสนเส้นชีวิตเดินเหยียบย่างแสงจันทร์บนพื้นตรงเข้ามาหานาง
เขาหยุดยืนตรงหน้าเจียนเหยียน ก้มหน้าลง มุมปากหยักยกน้อยๆ
ในดวงตาหงส์ทอประกายระยิบระยับ

"เจียนเหยียน" ในน้ำเสียงเขามีรอยยิ้มอยู่ชัดเจน แววตาสว่างใส
ราวกับแสงดาราทั้งหมดในค่ำคืนนี้สะท้อนอยู่ในดวงตาเขา "ทำให้เจ้า
ตกใจเสียแล้ว"

กลางสังหรณ์เจียนเหยียนร้องบอกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่นางก็
ไม่ได้พูดอะไร เพียงมองไปยังคนหลายสิบคนที่ยืนนิ่งอยู่ด้านข้าง รวมไปถึง
ปู้วีนกับซุยมามาที่หมดสติไป แล้วถึงได้ถามว่า "เจ้าตั้งใจจะทำอะไร"

เส้นชีวิตหวัระออกมาเบาๆ ก่อนตอบด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจนัก "กึ่งมีทาง
ของกึ่ง ปูมีทางของปู* การต่อสู้ระหว่างบัณฑิตอย่างโจวหยวนเจิ้งกับ
สวีจิ้งเซวียนมีแต่จะแก้ไขได้ด้วยการฆ่ากันกันในราชสำนัก แต่ข้ากลับ
มีทางของตัวเอง" จากนั้นเขาก็เซ็ดปลายคางขึ้นน้อยๆ บอกให้เจียนเหยียน
มองไปทางกลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านข้าง สีหน้ามีความภาคภูมิใจเล็กๆ ปรากฏ
ขึ้นมา "ข้ารู้ความสามารถ แต่ยังพอมีสหายที่คบหาในยุทธภพอยู่บ้าง"

หัวใจเจียนเหยียนหนักอึ้งทันใด

ไม่รู้เพราะเหตุใด นางพลันรู้สึกเหมือนเพิ่งเดินออกจากปากเสือ
แต่กลับเข้าไปในถ้ำหมาป่าต่อขึ้นมา

* กึ่งมีทางของกึ่ง ปูมีทางของปู หมายถึงแต่ละคนล้วนมีความคิดของตนเองในการแก้ไขปัญหา อย่าได้
หันหน้าหันหลังตาเขื่อนคนอื่น

75

ข่าวที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับบ้านตลอดทั้งคืนไปถึงหูสวีจ้งเซวี่ยน
ในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

เดิมทีเจียนเหยียนไม่มีความคิดจะแพร่พรายเรื่องนี้ออกไป

ถึงแม้ก่อนหน้านี้เจียนเหยียนจะเคยใช้ความตายมาข่มขู่ ไม่ยอม
ไปอยู่ที่เรือนแยกของโจวหยวนเจ้ง แต่สุดท้ายโจวหยวนเจ้งก็ยังอยาก
ให้นางไปอยู่ที่เรือนของเขาโดยเร็วที่สุดอยู่ดี ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรจวนสกุลสวี
ก็เป็นจวนบรรพบุรุษของสวีจ้งเซวี่ยน เมื่อเป็นเช่นนี้ ประการแรกเจียนเหยียน
จะอยู่ภายใต้การคุ้มครองของสวีจ้งเซวี่ยน ทำให้โจวหยวนเจ้งไม่สะดวก
แย่งตัวคนมา ส่วนประการที่สอง ในเมื่อเจียนเหยียนกับสวีจ้งเซวี่ยน
พักอยู่ได้ชายคาเดียวกัน แม้จะมีปี่อวี่วนกับซุยมามาคอยจับตามอง แต่
ไม่ว่าทั้งสองคนอาจจะหาโอกาสแอบพบหน้ากันก็ได้ ดังนั้นโจวหยวนเจ้ง
จึงเคยกำชับปี่อวี่วนกับซุยมามาลับๆ ว่าหากมีโอกาสก็ให้ลักพาตัวเจียนเหยียน

ไปยังเรือนแยกแห่งนั้นของเขาจะดีที่สุด ถึงเวลานั้นไม่กลายเป็นเรือแล้ว คาดว่าสวี่จ้งเซวี่ยนก็ไม่ว่าจะทำอะไรได้อีก ดังนั้นเมื่อเจียนเหยียนบอกว่า จะพาป้อวันกับซุยมามาไปชมดอกไม้ไฟในเทศกาลซ่งหยวนที่เมืองหลวง ป้อวันกับซุยมามาถึงได้ไม่ว่าอะไร ตอนที่พวกนางสองคนไปพูดเรื่องนี้กับ เจียนฮูหยิน ก็ได้บอกเป็นนัยๆ ด้วยว่าวันพรุ่งนี้หลังพวกนางออกไปกับ เจียนเหยียนก็จะไม่กลับมาอีก

เจียนฮูหยินฟังแล้วเข้าใจทันที ทั้งยังยอมรับวิธีการนี้ของพวกนาง เยียบๆ ดังนั้นนางจึงไม่ได้เก็บเรื่องที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับมาทั้งคืน ไปใส่ใจ แล้วก็ไม่ได้คิดปาวประกาศออกไปด้วย กลับกันยังคิดว่าตัวนางเอง ก็ต้องเก็บสัมภาระได้แล้ว รอผ่านไปสักสองวันก็จะย้ายออกจากจวนสกุลสวี่ ไปยังเรือนแยกที่โจวหยวนเจิ้งเตรียมเอาไว้ให้แทน

สุดท้ายเป็นเงินจู้ที่แอบนำเรื่องนี้ไปบอกกับสวี่เมี่ยวจินที่เรือนหญิงซุ่ย สวี่เมี่ยวจินได้ยินก็ตกใจยกใหญ่ จากนั้นก็สั่งให้ซิงจู้ออกไปเรียก บ่าวชายให้เตรียมรถม้าเดินทางไปหาสวี่จ้งเซวี่ยนทันที

ก่อนจะออกเดินทางนางใคร่ครวญแล้วตัดสินใจให้ซิงจู้ไปเอาถุงหอม กับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาเงินหลี่ที่เจียนเหยียนมอบไว้ให้นาง เมื่อวันก่อนไปด้วยกัน

ในตอนที่เราเริ่มเดินทางไปถึงเรือนของสวี่จ้งเซวี่ยนก็พบว่าเขายังคง นอนพักผ่อนอยู่บนเตียง

อาการหวัดที่เขาสร้างขึ้นมาเองครั้งนี้รุนแรงกว่าที่ตนเองคาดการณ์ไว้ ใช้สบู่มะยมอมลดลงไปเสียที ต่อให้ลดลงไปบ้าง วันรุ่งขึ้นก็จะกลับมาใหม่ อยู่ดี

เพียงแต่หลังได้ยินสวี่เมี่ยวจินบอกเรื่องที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับจวน

ทั้งคืน เขาก็ถูกพรตขึ้นมาจากความตกใจทันที ก่อนจะเลิกผ้าห่มออกเตรียมลงจากเตียง

ทว่าเดิมทีเขาก็เวียนหัวอยู่แล้ว คราวนี้ยังลุกขึ้นมากะทันหันอีก จึงหน้ามืดตาลายขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ หลังร่างเซไปสักพักก็จับเสาคืนยงทรุดตัวกลับลงไปนั่งบนขอบเตียงอีกครั้งอย่างทนไม่ไหว

สวีเมี่ยวจิ้นร้อนใจจนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ทว่านางก็ได้แต่เอ่ยกล่อมเสียงนุ่มนวล "พี่ใหญ่ ท่านจะต้องดูแลตนเองนะเจ้าคะ พี่เหียน... พี่เหียนอาจจะแค่ไปเห็นของอะไรแปลกใหม่ มัวแต่ดูเพลินก็เลยไม่ได้กลับมาเมื่อคืนเฉยๆ ไม่แน่ว่าตอนนี้นางอาจกลับไปถึงจวนแล้วก็ได้..." แต่คำพูดเช่นนั้นไม่ต้องพูดถึงว่าจะหลอกสวีจ้งเจี๋ยนเลย เพราะกระทั่งตัวนางเองยังไม่เชื่อ ดังนั้นสุดท้ายนางจึงไม่ได้พูดอะไรอีก

สวีจ้งเจี๋ยรู้สึกปวดหัวแทบระเบิด ทั้งยังร้อนใจดูๆ ไฟไหม้ ไม่รู้ว่าตอนนี้เจียนเหียนอยู่ที่ใดกันแน่ นางได้รับอันตรายหรือไม่

เขาหลับตาลง มือหนึ่งยกขึ้นกดขมับข้างขวาของตนเอง ขณะที่สมองครุ่นคิดจับใจ

เป็นใจหวนเจี๋ยสั่งให้ป้อวีนกับชุยมามาลักพาตัวเจียนเหียนไปหรือไม่อย่างนั้นจะอธิบายเรื่องที่เจียนฮูหยินไม่คิดแพ่งพรายเรื่องที่เจียนเหียนไม่ได้กลับมาทั้งคืนอย่างไร เรื่องนี้ทำให้เห็นว่าความจริงเจียนฮูหยินนั้นรู้เรื่อง ช้ายังยอมรับเรื่องนี้เสียๆ แต่เจียนเหียนเป็นคนระมัดระวัง นางรู้อยู่แล้วว่าใจหวนเจี๋ยมีเจตนาร้ายกับนาง ป้อวีนกับชุยมามายังเป็นคนใจหวนเจี๋ยส่งมา ต่อให้พวกนางสองคนจะเสนอให้เจียนเหียนมาดูดอกไม้ไฟที่เมืองหลวง แต่นางจะยอมรับปากได้อย่างไร นับประสาอะไรกับที่ตนเองยังเคยกำชับนางซ้ำๆ ว่าห้ามไม่ให้นางก้าวขาออกจาก

จวนสกุลสวี่แม้แต่ก้าวเดียว นางเองก็รับปาก แล้วเมื่อคืนยังจะทำเช่นนี้ได้อย่างไร

นางสังหรณ์ของสวี่จั่งเซวี่ยนบอกว่าเรื่องนี้น่าจะไม่เกี่ยวกับโจวหยวนเจิ้ง ดังนั้นหลังเขาเจียบไปก็ลืมตาขึ้น เงยหน้าถามสวี่เมี่ยวจิ้น "สองวันมานี้เจียนเหยียนมีอะไรผิดปกติไปหรือไม่"

"เอ๊ะ" สวี่เมี่ยวจิ้นยังตามความคิดของสวี่จั่งเซวี่ยนไม่ทัน จึงมองเขาอย่างสับสน

ตั้งแต่ได้ยินสวี่เมี่ยวจิ้นบอกว่าเจียนเหยียนไม่ได้กลับมาทั้งคืน สวี่จั่งเซวี่ยนก็ขมวดคิ้วแน่นมาโดยตลอด ตอนนี้ยิ่งขมวดแน่นขึ้นกว่าเดิม "เจ้าเจเจียนเหยียนครั้งสุดท้ายเมื่อใด นางได้พูดอะไรกับเจ้าหรือไม่"

สวี่เมี่ยวจิ้นกระจางแจ้งขึ้นมา ก่อนจะหันไปเรียกชิงจู่ให้นางนำถุงหอมกับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่ผืนนั้นมา จากนั้นนางก็เอ่ยว่า "ครั้งสุดท้ายที่ข้าเจอฟีเหยียนคือเมื่อสองวันก่อน นางได้ให้ถุงหอมกับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่กับข้า เวลานั้นป้อวันอยู่ในห้องด้วย ฉากหน้านางพูดว่าให้ข้า แต่ข้ารู้ว่าความจริงคือให้ท่าน ดังนั้นวันนี้ข้าจึงนำของสองอย่างนี้มาให้ท่านด้วย"

สวี่จั่งเซวี่ยนรับถุงหอมกับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่มาจากมือชิงจู่ ก่อนยกมือขวาขึ้นมาลูบไล้ซ้ำๆ

ไฉนนางต้องมอบของพวกนี้ให้ข้าตอนนี้ด้วย

"วันนั้นนางพูดอะไรกับเจ้า" เสียงของสวี่จั่งเซวี่ยนทุ้มต่ำลง "บอกข้ามา ห้ามตกหล่นสักคำเดียว"

สวี่เมี่ยวจิ้นย่นนึ้ก ก่อนเล่าคำพูดทั้งหมดที่เจียนเหยียนพูดออกมาในวันนั้นอย่างละเอียดไปหมด

อันใดคือ 'พวกเจ้าจะต้องดูแลตนเองกันให้ดี เช่นนี้ข้าถึงจะวางใจลงได้' สวีจิ้งเซวียนเจ็บหัวใจแปลบปลาบพร้อมบีบถุงหอมในมือแน่น

นางมีความคิดจะหนีไปอยู่ซั่ๆ ดังนั้นเมื่อวานถึงได้มาดูดอกไม้ไฟที่เมืองหลวงตามแผน ความจริงก็เพื่อจะหนีไป!

แน่นอนว่านางคนเดียวย่อมทำเช่นนี้ไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นข้างนอกจะต้องมีคนคอยรับช่วงต่อ

ดีมาก เขากัดกรามขณะคิดว่า ค็นั้นนางยังรับปากข้าอย่างเปิ่นมั่นเป็นเหมาะว่าต่อให้จนตรอกก็จะไม่ทำเรื่องโง่เขลา แต่ตอนนี้นางกลับมาผิดคำพูดเช่นนี้...นอกจากนางตาย ไม่อย่างนั้นนางไม่มีทางไปจากข้าสักครั้งก้าว

สวีจิ้งเซวียนรู้สึกว่ามีข้างที่กำถุงหอมกำลังสั่นเทาอย่างห้ามไม่ได้ เขารู้ว่าเจียนเหยียนมีความสามารถจะหนีไปจริงๆ แต่เขาจะไม่วันยอมให้นางสมปรารถนา

วันนั้นเขาก็เคยบอกนางแล้วว่าในเมื่อเขาอมรับความรู้สึกนาง เช่นนั้นต่อให้ตายเขาก็จะไม่วันปล่อยมือจากนาง

"จีซัง!" สวีจิ้งเซวียนพลันลุกขึ้นยืนพลงตะโกนเสียงดัง

เพราะว่าสวีเมี่ยวจิ้นอยู่ภายในห้อง เพื่อเป็นการหลบเสียงจีซังจึงยืนเฝ้าอยู่ที่ทางเดินด้านนอกตลอดเวลา ยามนี้ได้ยินเสียงตะโกนด้วยความโมโหของสวีจิ้งเซวียน เขาก็รีบเดินเข้าไปคุกเข่าข้างหนึ่งแล้วขานรับอย่างนอบน้อม "คุณชาย"

"รีบไปพาตัวไปเว่ยมาหาข้า ถ้าเกิดนางออกไปจากเมืองหลวงแล้วเจ้าก็ต้องไปพาตัวพวกเขามาให้ข้าก่อนดวงอาทิตย์ตกดินให้ได้ มิเช่นนั้นก็ให้วศิระษะเจ้ามาพบข้าแทนเสีย!"

แม้จะเป็นวันที่อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ จีซังก็ยังรู้สึกว่ามีเหงื่อเย็นหลังชุ่มไปทั้งร่างทันที

"ขอรับ!" แต่เขาก็ไม่กล้าขัดขึ้นได้แต่ตอบรับเสียงทุ้มต่ำ "บ่าวจะไปพาตัวไปเว่ยมาทันทีขอรับ" แต่ในใจกลับคิดว่า *สวรรค์โปรดคุ้มครองด้วยขอให้ตอนนี้ไปเว่ยยังไม่ได้ออกไปจากเมืองหลวงที่เถอะ ไม่อย่างนั้นชีวิตน้อยๆ ของข้าคงต้องจบสิ้นลงวันนี้แล้ว!*

โชคดีที่สวรรค์ยังคุ้มครองจีซัง เพราะเมื่อเขาไปถึงบ้านของไปเว่ยก็พบว่าไปเว่ยกับโจวหลินสามีของนางยังคงอยู่ในบ้านกันดี

ตอนที่จีซังมาปรากฏตัวตรงหน้าโจวหลินกับไปเว่ย โจวหลินไม่รู้จึกเขา แต่ไปเว่ยกลับรู้จัก

ไปเว่ยลุกขึ้นยืนยกกายคารวะจีซังก่อนถาม "ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าพักอยู่ที่นี้"

จีซังคิดในใจว่า ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเจ้าอยู่ที่นี้ เดิมชย๋ามามากก็เป็นบ่าวรับใช้ของสกุลสวี แค่สืบข่าวเสียหน่อยก็รู้ได้แล้ว!

แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร แค่ตีหน้านิ่ง ประสบความสำเร็จในการแสดงท่าทีลึกลับออกมาขณะเอ่ยว่า "คุณชายให้มาพาเจ้าไปพบ เรามีเรื่องจะถามเจ้า"

หัวใจไปเว่ยบีบรัดแน่นขึ้นมาทันที นางอยากจะลองหลอกถามว่า สวีจิ้งเซวียนเรียกนางไปด้วยเรื่องใด แต่เห็นจีซังมีสีหน้าเย็นชา สุดท้ายจึงไม่ได้ถามอะไรออกไปทั้งนั้น

รอไปเว่ยไปถึงเรือนของสวีจิ้งเซวียน ก็ได้เห็นสวีจิ้งเซวียนนั่งอยู่บน

เก้าอี้พนักงานตรงกลางห้องรับแขก แม้ยามนี้เขาจะหลับตาอยู่ แต่ก็ยังคงมอบความรู้สึกกดดันล้าลึกให้ผู้คนที่อยู่ดี

ไปเวใจสั้นเล็กน้อย เตรียมจะคารวะให้สวีจิ่งเซวียน แต่เพิ่งจะย่อเขาลงไปสวีจิ่งเซวียนก็ลืมตาขึ้นแล้ว

เมื่อไปเวมองสบตาสวีจิ่งเซวียนก็รู้สึกว่สาายตาเขาประดุจสายฟ้าเย็นชาผิดปกติ หัวใจนางจึงเต้นผิดจังหวะไปอย่างห้ามไม่ได้ มือที่ปล่อยอยู่ข้างลำตัวก็กำชายกระโปรงแน่น

"เจียนเหยียนหายตัวไป" สวีจิ่งเซวียนไม่คิดจะเสียเวลาไร้สาระกับนาง เปิดปากเอ่ยถามกระซิบสั้นทันที "นางไปที่ใด"

"บะ...บ่าวไม่ทราบเจ้าคะ..." เสียงของไปเวใจสั้นเครือ สีหน้าที่ซีดลงหลายส่วน

สวีจิ่งเซวียนได้ยินดังนั้นแววตาก็อำมหิตมากกว่าเดิม หัวทั้งร่างแผ่กลิ่นอายกดดันออกมา

"ไปเว" สวีจิ่งเซวียนเอ่ยเสียงเย็นขึ้นมา "เดิมเจ้าเป็นคนอำเภอสวีเจียงภายหลังเป็นเพราะภัยแล้งหนักที่บ้านเกิดจึงต้องหนีตายมาพร้อมกับคนในครอบครัวอย่างไร้หนทาง ระหว่างทางที่หนีมาทุกคนในครอบครัวเจ้าล้วนหิวตาย ส่วนตัวเจ้าได้เขียนชื่อช่วยเอาไว้ ภายหลังพวกเจ้าสองคนเพื่อเอาชีวิตรอดจึงขายตัวไปเป็นบ่าวในสกุลเจียน เจียนชื่อเป็นแม่นมของเจียนเหยียน เจ้าเป็นสาวใช้ข้างกายเจียนเหยียน หลายปีมานี้เจ้าดูแลปรนนิบัติเจียนเหยียนอย่างใส่ใจ เป็นคนสนิทของนาง แล้วก็รู้ว่นางมีความคิดจะหนีไปจากเจียนฮูหยิน เจียนเหยียนเคยพูดกับเจ้าว่จะพาเจ้ากับชื่อเยวี่ไปด้วยกันใช่หรือไม่ ดังนั้นพวกเจ้าสองคนจึงคอยทุ้มเทแรงกายแรงใจช่วยเหลือนางเรื่องนี้มาโดยตลอด เรื่องเมื่อคืนเดิมก็เป็น

แผนซ่อนแผนของพวกเขา อาศัยโอกาสตอนที่รุ่นวายให้เจียนเหยียนกับชื่อเยี่ยนหนีไปใช้หรือไม่ ตอนนั้นมีคนของโจวหยวนเจิ้งติดตามอยู่ข้างกายเจียนเหยียน เหตุผลที่นางยังกล้าออกมาโดยไม่กลัวว่าจะถูกคนของโจวหยวนเจิ้งฉวยโอกาสจับตัวไป เพราะว่าที่ด้านนอกมีใครคอยรับตัวนางต่ออยู่ใช่หรือไม่ คนผู้นี้เป็นใคร มารับตัวเจียนเหยียนไปได้อย่างไร ไปเว่ยเจ้าคิดจะปิดบังเรื่องพวกนี้จากข้าไปถึงเมื่อไร"

ไปเว่ยฟังสวี่จิ้งเซวี่ยนเอ่ยประโยคเหล่านี้ออกมาอย่างใจเย็น สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันตา

เขารู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง ทำราวกับว่าเขาได้เห็นเรื่องพวกนี้กับตาอย่างไรร่างนั้น! แต่ี่เป็นไปไม่ได้ เรื่องเหล่านี้พวกข้าทำกันอย่างรอบคอบยิ่ง!

ไปเว่ยแหม่ปากไม่ตอบคำ

สวี่จิ้งเซวี่ยนเห็นดังนั้น สองมือที่วางบนที่เท้าแขนก็บีบเข้าหากันแน่น เป็นเพราะไข้สูง แล้วก็เพราะอารมณ์พลุ่งพล่านไปหน้าจึงเป็นริ้วสีแดงฉาน

สวี่เมี่ยวจันที่อยู่ด้านข้างได้เห็นก็ร้อนใจเป็นอันมาก พี่ใหญ่ยังป่วยหนักอยู่ล่ะ!

ดังนั้นนางจึงหันไปเอ่ยตำหนิไปเว่ย "ไปเว่ย เจ้าติดตามอยู่ข้างกายพี่เหยียนมานานเพียงนี้ พี่ใหญ่เข้าปฏิบัติต่อพี่เหยียนอย่างไรเจ้าก็เห็นอยู่ในสายตา นั่นเรียกว่าประคองอยู่ในมือกลัวบุบสลาย อมอยู่ในปาก ก็กลัวละลายแล้ว และตอนนี้เกิดเรื่องอย่างโจวหยวนเจิ้งขึ้นมา พี่ใหญ่ข้าต่อสู้กับเขาในราชสำนักทุกวัน เพื่อหลีกเลี่ยงแผนการร้ายของเขา วันที่อากาศหนาวเหน็บยังไปแช่ตัวในน้ำแข็งให้ตนเองป่วยหนักเช่นนี้ ก็เพื่อ

ไม่ให้พี่เหียนไปเป็นอนุของโจวหยวนเจี๋ย ความลำบากของพี่ใหญ่ข้าเจ้าไม่รู้หรือ แต่ตอนนี้พี่เหียนกลับมาเกิดเรื่องอย่างไม่กลับบ้านตลอดทั้งคืน เช่นนี้ขึ้นอีก นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ นางถูกโจวหยวนเจี๋ยลักพาตัวไป หรือเกิดอุบัติเหตุใดกันแน่ หรือต่อให้เป็นอย่างที่เคยพูดกัน พี่เหียนคิดจะหนีไปเอง เจ้าก็บอกให้พี่ใหญ่ข้าได้รู้สึกหนอยเถิด! พี่ใหญ่ข้าเป็นคนที่เปิ่นหว่งพี่เหียนมากที่สุดในโลกแล้ว หรือว่าเขาจะยังทำร้ายนางได้หรือไร เจ้าพูดออกมา อย่างน้อยจะได้ทำให้พี่ใหญ่ข้าสบายใจได้บ้าง!"

แต่ไปเวยเอาแต่กัมหน้าไม่พูดจา

"บางที่ตอนแรกเจี้ยนเหียนอาจจะอยากหนี" เสียงของสวีจิ้งเซวียนดังเย็นเยียบขึ้นมาอีกครั้ง "แต่เกรงว่าตอนนี้นางจะถูกคนควบคุมตัวเอาไว้ ไปที่ใดไม่ได้อีก และคนที่ควบคุมตัวนางไว้จะต้องเป็นคนแรกที่ตอนแรกรับปากว่าจะรอรับตัวนางที่ข้างนอกอย่างแน่นอน"

ไปเวยเงยหน้ามองเขาด้วยสีหน้างง

สวีจิ้งเซวียนเห็นดังนั้นก็ให้ยาแรงต่อ "ถ้าเกิดตอนนี้นางสามารถหนีไปจากที่นี่เองได้จริงๆ จะไม่มาบอกเจ้าได้อย่างไร แม้ตอนนี้เจ้าจะแต่งงานกับโจวหลินแล้ว ไม่น่าจะหนีไปจากที่นี่พร้อมเจี้ยนเหียนอีก แต่ถ้าเกิดข้าเดาไม่ผิด เงินทองที่เจี้ยนเหียนเก็บรวบรวมมาได้หลายปีนี่จะต้องฝากไว้ที่เจ้าก่อนแล้วแน่ๆ นางกับซือเยวี่จะหนีไปใช้ชีวิตที่อื่นมีหรือไม่ต้องใช้เงิน ไม่มีเงินก็ยากจะทำอะไรทั้งนั้น ขอแค่นางหนีออกมาได้ก็จะต้องไปหาเจ้าแน่นอน แต่นางกับซือเยวี่ยยังไม่ได้ไปหาเจ้ากระมัง จะต้องเกิดเรื่องผิดพลาดอะไรแทรกเข้ามาอย่างแน่นอน และมีโอกาสที่จะเป็นคนที่บอกว่าจะช่วยนางกักตัวนางไว้ ทำให้นางไม่อาจไปที่ใดได้อย่างอิสระ"

"ท่าน...ท่านรู้ได้อย่างไรว่ามีคนรอรับตัวคุณหนูอยู่ข้างนอก!"
เสียงของไปเวยสั้นเครือ แทบจะพูดไม่เป็นคำ

สวีจิ่งเซวียนพูดออกมาอย่างมั่นใจเพียงนี้ ทำเอานางไม่อาจ
ไม่เชื่อ

กับคำถามนี้สวีจิ่งเซวียนแค้นเสียงดูแคลนออกจากจมูกก่อนตอบ
"ตอนนี้เจียนเหยียนอยู่ภายใต้สายตาคนของโจวหยวนเจิ้ง อาศัยแค่เจ้า
ตัวคนเดียวย่อมไม่อาจพาตัวนางออกมาได้ ย่อมมีคนอื่นด้วย ไปเวย
สรุปว่าผู้ใดเป็นคนรับปากว่าจะรับตัวเจียนเหยียนต่อที่ข้างนอก ข้าพวกเจ้า
ยังไวใจเขาเช่นนี้ด้วย"

ไปเวยหน้าซีดลงเรื่อยๆ สองมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเองก็เริ่มสั่น
ขึ้นมาช้าๆ

ถ้าเกิดเป็นอย่างที่สวีจิ่งเซวียนพูดจริงๆ เช่นนั้นก็หมายความว่าที่
เดินเข้ามาบอกว่าจะช่วยพวกนาง ไม่ใช่เพราะต้องตาเจียนเหยียน ไม่ใช่เพราะ
ไม่อยากเห็นเจียนเหยียนเจ็บปวดไปทั้งชีวิตอะไรที่ว่าลัคนิดเดียว ความจริง
เขามีจุดมุ่งหมายอื่นอยู่อย่างนั้นหรือ

สวีจิ่งเซวียนคอยสังเกตความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าเล็กๆ น้อยๆ
ของไปเวยอยู่ตลอด ตอนนี้เขาได้เห็นไปเวยมีสีหน้าซีดขาว แววตาล่องลอย
ก็รู้ว่าการความจริงนางห่วงไหวขึ้นมาแล้ว ดังนั้นเขาจึงเอ่ยต่อ "ไปเวย เจ้าคิดดู
ให้ดี คนที่เสนอความคิดนี้ให้เจ้ากับเจียนเหยียนเป็นคนที่มีความพอให้
พวกเจ้าไวใจเช่นนี้จริงๆ หรือ เหตุใดเขาถึงช่วยเหลือเจียนเหยียนโดย
ไร้สาเหตุ ต้องรู้ว่าการที่เขาช่วยเจียนเหยียนเช่นนี้ถือเป็นการมีเรื่องกับข้า
และโจวหยวนเจิ้งพร้อมกันอย่างไม่ต้องสงสัย เขามีความกล้า...ความสามารถ
ยิ่งใหญ่เพียงนี้เชียวหรือ"

ความจริงสวีจิ้งเซวียนพอจะเดาได้แล้วว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรปกติเจียนเหยียนก็ไม่ค่อยได้ออกไปที่ใด ชำคนทีรู้จักก็มีไม่มากนัก ประสาอะไรกับที่ยังเป็นคนทีกล้ำต่อกรกับเขาและโจวหยวนเจิ้งพร้อมกันอีกด้วย

ยามนั้นไปเวยตัวสั้นราวตะแกรงร่อน ริมฝีปากเองก็สั่นระริกอย่างห้ามไม่ได้

สายตาของสวีจิ้งเซวียนยังคงจ้องนางเซมิ่ง

"ไปเวย บอกเข้ามา" ยามนี้เขาทอดเสียงอ่อนลง แฝงไปด้วยความอบอุ่น "ใครเป็นคนบอกให้เจ้าทำเช่นนั้น ตอนนี้เจียนเหยียนอยู่ที่ใด เจ้าอยู่เคียงข้างนางมาหลายปีเพียงนี้ ไม่คิดอยากให้เกิดเรื่องขึ้นกับนาง เช่นกันใช่หรือไม่ ขอแค่เจ้าบอกเข้ามาว่าใครเป็นคนเสนอความคิดนี้ อยู่เบื้องหลัง ข้าก็จะไปตามหาเจียนเหยียนกลับมาได้ทันที"

"เป็น...เป็นเส้นข้าว" ภายใต้การเค้นถามอย่างเข้มงวดตามด้วยท่าทีโอนอ่อนเช่นนั้นของสวีจิ้งเซวียน ปรากฏารในจิตใจของไปเวยก็พังทลายลง ในที่สุด "เมื่อไม่กี่วันก่อนเส้นข้าวให้บ่าวนำจดหมายไปให้คุณหนู ส่วนที่ว่าในจดหมายเขียนอะไรไว้ บ่าวไม่เคยอ่านมาก่อนเจ้าคะ"

เป็นเขาจริงๆ ด้วย!

สวีจิ้งเซวียนผ่อนลมหายใจออกมายาวๆ จากนั้นร่างกายที่ตึงเครียดอยู่ตลอดเวลา ก็ผ่อนคลายไม่ไหวอีก เอนพิงลงไปด้านหลังทันที

ยามนั้นสวีเมี่ยวจิ้นเอ่ยอย่างร้อนใจขึ้นมาด้านข้าง "พี่ใหญ่ เช่นนั้นตอนนี้ท่านจะอย่างไร จะไปขอตัวคนมาจากเส้นข้าวผู้นั้นตรงๆ เลยหรือไม่"

ไปขอตัวมาตรงๆ? คนเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนอย่างเส้นข้าว ต่อให้ตอนนี้ตนไปขอตัวคนที่บ้านอีกฝ่ายแล้วอย่างไรกัน เส้นข้าวสามารถพูดได้ว่า

เขาไม่รู้เรื่องนี้ ถึงขั้นพูดว่าเขาไม่รู้จักเจียนเหียน ให้ตนนำหลักฐานออกมา อย่าได้ปรี๊ดป๊ราเขาตามอำเภอใจ มีหน้าซ้ำตอนนี้เขาจะยังอยู่ที่บ้านอีกหรือ แค่นี้บ่าวชายสักคนออกมาบอกว่าเขาไปทำงานต่างเมืองก็พอ จะยอมพบหน้าตนตรงๆ ได้อย่างไร

สองมือที่ลั่นเทาด้วยไข่สูงของสวีจ้งเซวียนบีบที่เท้าแขนแน่น

สวีจ้งเซวียนเชิดหน้าขึ้น ในใจคิดเพียงว่าเขาไม่มีทางไปหาเส้นชั่วที่บ้าน เช่นนั้นดูจะตกเป็นรองเกินไป กลับกันเขาจะให้เส้นชั่วเป็นฝ่ายมาขอรับรองเขาที่จวนเขาแทน และถึงเวลานั้นเส้นชั่วจะต้องยอมมอบตัวเจียนเหียนออกมาอย่างว่าง่ายแน่นอน

เขาเตรียมเรียกฉีซังเข้ามาสั่งการว่าจะให้ไปทำอะไร พลันได้เห็นฉีซังวิ่งเข้ามาเองเสียก่อน

"คุณชาย!" ฉีซังมีสีหน้ายินดีขณะเอ่ยรายงานอย่างรวดเร็ว "ฉีฮุยกลับมาจากหลงโจวแล้วขอรับ ตอนนี้เขามาขอพบคุณชายอยู่ที่ด้านนอก บอกว่ามีเรื่องเกี่ยวกับชาติกำเนิดของคุณหนูเจียนจะรายงานท่านขอรับ!"

誓不为妾 4

Shi Bu Wei Qie 4

ชาตินี้ไม่ใช่ขอเป็นอนา! 4
นางโกวล์เวีย เขียน
ลู่อึ้งฮวา แปล

จำนวน 336 หน้า

ราคา 359 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2565

《誓不为妾》Vol. 04

Original story and characters created and copyright

© Author: 长沟落月 Chang Gou Luo Yue

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2869-8

ภาพประกอบ 槿木 (Jin Mu)

ออกแบบฟอนต์ 伦家的阿琳 (Lun Jia De A Lin)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

เพราะ ‘สวี่จิ้งเซวี่ยน’ ต้องสั่งสมบุญอย่างมากให้แข็งแกร่ง
เขาจึงเหมือนพวงพินลมพายุในราชสำนักครั้งใหญ่
จำเป็นต้องหาทางโค่นล้มราชเลาธิการในราชสำนักตอนนี้ให้ได้
หากเขาเป็นดังไม้ที่ล้มง่าย จะปกป้อง ‘เจียนเหยียน’ จากขุนนางเผ่าพันธุ์ได้อย่างไร

เจียนเหยียนเองก็รู้ซึ่งถึงความรู้สึกของสวี่จิ้งเซวี่ยนที่แทบจะมอบทั้งโลกนี้มาให้นางเช่นกัน
เมื่ออยู่ต่อหน้าคนเช่นนี้ นางยังจะเขินกร้าว ไม่หวั่นไหวต่อเขาได้หรือ
หากไม่มีขุนนางเผ่าพันธุ์โพสมา นางคงตอบรับคำขอแต่งงานของเขาไปแล้ว
และในขณะที่นางใจร้อนรุ่มอยากช่วยเหลือสวี่จิ้งเซวี่ยน
ก็พลันพบกับความจริงบางอย่างอันน่าตื่นตะลึงเกี่ยวกับตนเองเข้า!

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกาวรรัก

ISBN 978-616-06-2869-8

9 786160 628698

ราคา 359 บาท

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ

Tel. 0-2840-4800
www.jamsai.com